

ukázka 1

Kapitola 1

Spěchala jsem. Vzduch se mi dral do plic a bolestně se vydechoval ven. Chtělo se mi brečet a ruce se mi třásly. Byla jsem unavená, ale tak vzhůru jako nikdy. Jen jsem nevěděla, kam jdu. Klesla jsem na chodník a seděla u prázdné cesty. Někde v dálce jsem slyšela hlasy, ale v hlavě mi křičely úplně jiné. Neustále se opakovaly a celé ty roky, co jsem prožila, se mi točily dokola a dokola.

Hrudník mě pálil a řval bolestí. Na tváři jsem cítila svoje horké slzy, co unikly tomu peklu, co jsem měla v sobě. Jen plameny a žár.

Hnědé vlasy mi padaly do tváře a po nohách se mi plazil chlad. Jako bych umírala s miliony duší v sobě. Hlava se mi motala a v uších jsem slyšela jen dunění a před očima viděla rozmazané stíny. Jeden se blížil ke mně. Vysoký a temný, jako by mě měl popadnout do temnoty a udusit ve svých pažích. Ale jaký démon by chtěl takhle zničenou duši? Viděla jsem, jak si ke mně kleká a odhrnuje mi dlouhé vlasy z tváře. Dábel, jenž kontroluje, jak moc jsem mrtvá.

„Co se ti stalo?“ Byl to mužský hlas. Cítila jsem i jeho paže kolem sebe. Držel mě, protože já už na to neměla sílu. Očima jsem se snažila rozpoznat, jak vypadá, ale asi jsem blouznila, protože jsem viděla jen jeho světlé oči a usmívající se lebku. Zuby a kostnaté tváře. Tohle nebyl člověk, ale přesto jsem cítila teplo v jeho dlaních, a jak mu protéká horká krev řekami v jeho žilách.

Neřekla jsem nic. Na otázku ‚Co se mi stalo‘ byla velmi, velmi dlouhá odpověď a já neměla dech ani na jedno slovo. Toužila jsem jen po tom, aby mě vzal s sebou a dovolil mi spát už napořád.

ukázka 2

Oheň zmizel. Zanechal po sobě hromadu mrtvého popela a nechal, aby se naše zorničky zvětšily, protože dovolil tmě, aby vstoupila. Dvojčata a ostatní nastoupili do aut, kterými přijeli a jeli zpátky k domu Adama. Zůstaly jen dvě siluety jménem Amelie a Nate.

Vyšli jsme beze slova dolů z kopce směrem k prázdným ulicím. Procházeli jsme kolem zatažených oken, zhasnutých světel a slabých pouličních lamp. Nate měl ruce složené v kapsách a tiše sledoval cestu. Já jsem schovávala svoje dlaně v kapsách od bundy a utíkala pohledem k obloze. Kolem bylo ticho. Žádné zvuky televize, motorů nebo hlasy lidí. Konejšilo mě to. Cítila jsem se v bezpečí, i když jsem stále cítila ránu na své paži. Věděla jsem, že kdyby se cokoliv stalo, s Natem to zvládneme. I kdyby se ulicemi proháněli hladoví tygři a domy by vzplály. Bylo mi to jedno.